

Quân Sinh Ta Chưa Sinh, Ta Sinh Quân Đã Lão

Contents

Quân Sinh Ta Chưa Sinh, Ta Sinh Quân Đã Lão	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5

Quân Sinh Ta Chưa Sinh, Ta Sinh Quân Đã Lão

Giới thiệu

Editor: StrangerBeta: CandyTôi là một đứa trẻ mồ côi, có lẽ là hậu quả của việc trọng nam khinh nữ, cũng có thể là đứ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-sinh-ta-chua-sinh-ta-sinh-quan-da-lao>

1. Chương 1

Tôi là một đứa trẻ mồ côi, có lẽ là hậu quả của việc trọng nam khinh nữ, cũng có thể là đứa con của mối quan hệ nam nữ mà không ai phụ trách.

Là Triết Dĩ đã đưa tôi về nhà.

Năm ấy chú thực thi chính sách từ nông thôn trở về thành phố, thấy tôi ngồi cạnh đồng rác ở nhà ga, một bé gái xinh xắn, lặng lẽ, có rất nhiều người vây quanh. Chú tiến lên, nở nụ cười xán lạn với cô bé kia.

Chú cho tôi một căn nhà, còn cho tôi một cái tên rất đẹp, Đào Yêu. Về sau chú nói, nụ cười lúc trước của tôi có thể nói là đào non mơn mớn, hoa nở tốt tươi.[1]

Cuộc sống của Triết Dĩ vô cùng đáng thương, cha mẹ chú đều là học giả về nước nhưng vẫn không tránh được đợt tai vạ văn hóa, cảm phần mà qua đời cùng nhau. Triết Dĩ tất nhiên cũng không may mắn thoát được, bị đẩy đến nông thôn, lìa xa bạn gái đã yêu nhau nhiều năm. Từ đó về sau chú sống cô độc, cho đến khi ba lăm tuổi trở về thành phố thì nhận được tôi.

Tôi gọi Triết Dĩ là chú.

Ký ức thuở ấu thơ của tôi không có nhiều bóng đen, ngoại trừ một chuyện.

Khi đi học, trong lớp có mấy bạn nam nghịch ngợm gọi tôi là “con hoang”. Về nhà, tôi vừa khóc vừa kể cho Triết Dĩ nghe. Ngày hôm sau, Triết Dĩ cố ý đến đón tôi tan học, hỏi mấy bạn nam kia: Ai nói cô bé là con hoang? Mấy bạn nam vừa nhìn thấy Triết Dĩ cao lớn cường tráng liền không nói được tiếng nào. Triết Dĩ

cười lạnh: Lần sau ai dám nói vậy nữa mà để chú nghe được, chú sẽ đánh người đó! Có đứa thì thầm: Nó không phải là con của chú, đúng là con hoang. Triết Dã nắm tay tôi quay đầu lại cười: Nhưng chú lại cưng chiều cô bé như con gái ruột. Ai không tin thì đứng ra đây xem, ai có đồng phục đẹp như của cô bé? Túi xách của người nào được hơn cô bé? Mỗi buổi sáng bé đều uống sữa ăn bánh kem, các cháu nói thử xem, các cháu ăn cái gì? Mấy đứa trẻ lập tức nổi giận.

Từ đó, không có ai dám nói tôi là con hoang nữa. Sau khi lớn lên, mỗi lần nhớ đến việc này tôi liền buồn cười.

So với những đứa trẻ mồ côi khác, cuộc sống của tôi may mắn hơn nhiều lắm.

2. Chương 2

Nơi tôi thích nhất là phòng đọc sách. Trong phòng chất đầy sách, phía dưới cửa sổ lớn kê một cái bàn học của Triết Dã, khi mặt trời lên cao, khuôn mặt chăm chú công tác của chú tạo thành một bức tranh ngược sáng tuyệt đẹp. Tôi tự mình chọn lấy một cuốn sách ngồi đọc trên sofa. Cứ cách một lúc là Triết Dã lại quay sang nhìn tôi, nụ cười của chú ấm áp tựa như ánh mặt trời trong mùa đông lạnh lẽo xuyên thấu qua cửa sổ. Khi mệt mỏi, tôi liền gác đầu trên vai chú, lặng lẽ nhìn chú vẽ đồ án.

Chú cười: Lớn lên cũng theo nghề của chú đi.

Tôi bĩu môi: Cháu không thích, phơi nắng đen chết đi được, lại còn bẩn nữa chứ.

À, tôi đã quên nói, Triết Dã là kỹ sư công trình. Nhưng dầm mưa dãi nắng lại chẳng hề làm ảnh hưởng đến vẻ ngoài của chú. Lúc nào chú cũng gọn gàng tạo nhã, phong độ bảnh bao.

Thành thật mà nói, không phải là không có phụ nữ muốn tiếp cận chú.

Lúc tôi tám tuổi, Triết Dã suýt nữa kết hôn với một người phụ nữ. Cô ấy là giáo viên, thông minh xinh đẹp. Không biết tại sao tôi lại không thích cô ấy, cứ cảm thấy nụ cười của cô ấy quá giả tạo. Có Triết Dã, cô ấy cười với tôi vừa ngọt ngào vừa dịu dàng, không có chú, nụ cười đó biến mất như trò ảo thuật. Tôi sợ cô ấy.

Có một ngày tôi đang vẽ tranh trên sân thượng, cô ấy hỏi tôi: Cha mẹ ruột của cháu đâu? Không đến thăm cháu lần nào sao? Tôi ngẩng người nhìn cô ấy, không biết nói gì cho phải. Cô ấy chắc chắn hai tiếng, nói tiếp, con bé này ngốc thật, khó trách họ không cần cháu. Tôi giật mình, bỗng nhiên Triết Dã xanh mặt đi đến dắt tay tôi, không nói không rằng quay trở về phòng.

Buổi tối tôi cuộn mình trong chăn khóc thầm, Triết Dã đi vào ôm tôi bảo, đừng sợ, Yêu Yêu đừng khóc.

Sau đó không thấy người phụ nữ kia đến nhà của chúng tôi nữa. Một lần tôi nghe bạn tốt của Triết Dã là Khưu Phi hỏi chú: Đang êm thắm sao lại muốn chia tay? Triết Dã nói: Người đàn bà này không tốt, cưới cô ấy, sau này Yêu Yêu sẽ không hạnh phúc. Khưu Phi nói: Cậu chỉ không quên được Diệp Lan thôi. Cái tên này tôi nhớ rõ từ lúc tám tuổi. Lớn lên tôi mới biết, Diệp Lan chính là bạn gái cũ của Triết Dã.

Chúng tôi vẫn sống nương tựa lẫn nhau. Triết Dã thu xếp mọi việc rất ngăn nắp, bao gồm cả việc giúp tôi thuận lợi khỏe mạnh trải qua thời kỳ trưởng thành.

Tôi đỗ đại học, bởi vì trường học cách nhà rất xa nên phải ở lại ký túc xá, cuối tuần mới về nhà.

Đôi lúc Triết Dã hỏi tôi: Cháu đã có bạn trai chưa? Tôi cười cười không nói. Sự thật là có mấy bạn nam khá xuất sắc trong trường theo đuổi tôi, nhưng tôi lại chẳng ưng ai cả. Người X thì cao to đẹp trai đấy, có điều thành tích lại tệ vô cùng; bạn Y học hành rất khá, tài ăn nói cũng không kém, tiếc cái bề ngoài cực kỳ bình thường; tên Z có được tướng tá và thành tích đều tốt, nhưng phong độ cứ như một tên lỗ măng...

3. Chương 3

Tôi ít khi nói chuyện với các bạn khác giới. Trong mắt tôi, bọn họ rất nông cạn và ấu trĩ, chỉ cần ở trước mặt người khác liền nóng lòng muốn khoe ra những ưu điểm của bản thân, không hề khiêm tốn.

Sinh nhật hai mươi tuổi, Triết Dĩ tặng tôi một chiếc nhẫn ruby. Máy thứ đồ trang sức đều do Triết Dĩ mua cho tôi, chú nói là: Con gái lớn, phải có mấy món trang sức. Ăn cơm xong chúng tôi liền đi mua sắm, tôi thích cái gì chú đều mua cho.

Trở về trường học, tôi nhạy cảm phát hiện mọi người rất thích bàn tán sau lưng tôi. Tôi không để tâm, bởi vì xuất thân của mình, tôi đã quen việc người khác thì thầm đánh giá. Cho đến một ngày, có một người bạn tốt cùng lớp nói với tôi: Bọn họ nói cậu có một người bạn trai đáng tuổi ba mình, có phải thế không? Tôi ngạc nhiên: Ai nói thế? Cô ấy trả lời: Nghe đồn có vài người nhìn thấy cậu đi mua sắm cùng ông ấy, rất thân thiết! Thảo nào cậu không thích mấy người cùng tuổi...thì ra là mê chút tiền trình! Tôi suy tư một lúc, hai má từ từ nóng lên, qua một lúc mới cười nói: Bọn họ hiểu lầm rồi.

Tôi không giải thích. Im lặng ngồi đọc sách, hơi ẩm trên má rất lâu sau mới tan.

Cuối tuần về nhà tổng vệ sinh theo thường lệ. Phòng của Triết Dĩ rất sạch sẽ, cái áo khoác lông dê chú thường mặc khoác ở trên mép giường. Cái áo đó màu cà phê, lúc trước chú định mua một cái màu xám, nhưng tôi lại chỉ thích cái này. Triết Dĩ cười nói: Được rồi, theo ý cháu đi, xem ra Tiểu Yêu Yêu chê chú già, muốn chú mặc đồ trẻ một chút.

Chậm rãi sắp xếp quần áo, mỉm cười nghĩ đến mấy chuyện vụn vặt.

Thời gian sau đó tôi phát hiện tinh thần của Triết Dĩ rất tốt, đi lại nhanh nhẹn mà phần chần. Thỉnh thoảng còn nghe chú ngâm nga vài bài hát, có vẻ giống hồi tôi thi đỗ đại học. Tôi khó hiểu. Cuối tuần tôi nhận được điện thoại của Triết Dĩ nói muốn tôi về nhà sớm, đi ra ngoài ăn tối cùng chú.

Chú cạo râu thay quần áo. Tôi nghi ngờ: Có người giới thiệu bạn gái cho chú à? Triết Dĩ cười: Chú đã già rồi, còn nói chuyện bạn gái chi nữa, là chú Khu và một người bạn cũ nữa, lát nữa cháu gọi cô Diệp là được.

Tôi biết, nhất định là Diệp Lan.

Trên đường đi Triết Dĩ nói cho tôi, khoảng thời gian trước thông qua Khu Phi mà chú đã liên hệ với Diệp Lan, chồng của cô ấy vừa qua đời. Lần này gặp lại bọn họ đều có cảm giác với nhau, nếu như không có gì ngoài ý muốn sẽ chuẩn bị kết hôn.

Tôi ậm ừ đáp trả, dần dần cảm thấy bàn chân vô cùng lạnh lẽo, rồi cái lạnh lan đến toàn thân.

4. Chương 4

Tới nhà hàng, tôi khách quan đánh giá Diệp Lan: Hơi phát tướng nhưng không quá béo, trong ánh mắt vẫn còn sót lại vài phần thuần tha của tuổi trẻ, so với người phụ nữ năm xưa đương nhiên cô ấy vượt trội hơn. Nhưng nếu đứng chung với Triết Dĩ tuần tú, cô ấy già hơn nhiều lắm.

Cô ấy rất tốt với tôi, rất thân thiết, đúng kiểu yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Về tới nhà Triết Dĩ hỏi tôi: Cháu thấy cô Diệp như thế nào? Tôi đáp: Cô chú đã chuẩn bị kết hôn rồi, còn hỏi cháu làm gì.

Tôi thức trắng đêm không ngủ được.

Trở lại trường học tôi lăn ra ốm. Mặc dù sốt cao nhưng tôi vẫn cố đi học, rốt cục ngất xỉu trên giảng đường.

Tỉnh lại thấy mình nằm trong bệnh viện, tay treo một bình nước biển, Triết Dĩ ngồi đọc sách ở kế bên.

Tôi mệt mỏi cười: Cháu đang ở đâu?

Triết Dã nhanh chóng ấn đầu tôi vào gối: Cuối cùng cũng tỉnh, bị cảm chuyển sang viêm phổi, đứa nhỏ này thật bất cần. Tôi cười: Nếu bị bệnh thật thì cần thận có ích lợi gì?

Ngoài giờ đi làm Triết Dã đều trông ở bệnh viện. Mỗi khi tôi thức giấc liền tìm bóng dáng của chú, thấy được rồi mới có thể yên tâm. Tôi nghe chú gọi điện thoại cho Diệp Lan: Yêu Yêu bị bệnh, mấy ngày nay anh không rảnh, chờ cháu khỏe rồi lại anh sẽ liên lạc với em. Tôi cười khổ, nếu như bệnh của tôi có thể khiến chú ở bên cạnh tôi hàng ngày, tôi sẵn sàng bị bệnh liệt giường.

Nằm viện một tuần mới có thể về nhà. Triết Dã đặt một cái ghế sofa trước cửa phòng tôi, buổi tối nằm ngủ ở trên đó, tôi có động tĩnh gì liền ngồi dậy hỏi han.

Tôi nhớ hồi tôi còn nhỏ, bố để ở trong phòng Triết Dã, nửa đêm tỉnh dậy liền tự đi lục lọi. Triết Dã lúc nào cũng nhanh chóng phát hiện, giúp tôi bật đèn, nói: Yêu Yêu ngoan lắm. Mãi cho đến khi tôi vào tiểu học mới ngủ riêng.

Diệp Lan mua hoa tươi và trái cây đến thăm bệnh. Tôi lễ phép cảm ơn cô ấy, cô ấy nấu đồ ăn rất ngon, nhưng tôi lại ăn không vô. Tôi vội trở về phòng nằm nghỉ.

Tôi nằm mơ. Mơ thấy Triết Dã cuối cùng cũng kết hôn với Diệp Lan, bọn họ vẫn còn trẻ, chiếc váy trắng của Diệp Lan đẹp vô cùng, mà tôi lớn như vậy lại còn làm phù dâu xách váy.[2] Triết Dã sung sướng nở nụ cười, nhưng không hề nhìn về phía tôi một lần nào, tôi còn có thể ngửi được mùi hương bách hợp thơm ngát từ bó hoa của cô dâu...Tôi giật mình ngồi bật dậy, tỉnh ngủ. Một lát sau lại nằm xuống, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Trong bóng tối, tôi nghe thấy tiếng bước chân của Triết Dã. Đèn ở đầu giường sáng lên. Chú thở dài: Mơ thấy cái gì không biết? Khóc nhiều như thế. Tôi giả bộ ngủ, nhưng nước mắt cứ như cái vòi nước bị hỏng, từ khóe mắt chảy xuôi xuống bên tai. Cho dù có đầu ngón tay ấm áp của Triết Dã có lau đi bao lần cũng không thể ngừng được.

Lần bệnh đó kéo dài đến mười ngày. Chờ khỏi hẳn, tôi và Triết Dã đều sút mất mấy cân. Triết Dã bảo: Cháu về nhà đi, ký túc xá trường học nhiều người ở, môi trường không tốt.

5. Chương 5

Ngày ngày chú chạy xe máy đưa đón tôi. Áp má vào lưng chú, tâm tình lúc vui lúc buồn.

Về sau Diệp Lan không tới nhà chúng tôi nữa. Trải qua một thời gian rất dài, tôi mới dám tin rằng Diệp Lan cũng giống như cô giáo đó, chỉ là quá khứ.

Tôi thuận lợi tốt nghiệp, kiếm được việc làm.

Từng ngày vui vẻ nhẹ nhàng trôi qua, không có ngăn cách, chỉ có tôi và Triết Dã. Nếu tôi không thể nói, vậy cứ duy trì tình trạng như hiện giờ cũng rất tốt.

Nhưng ông trời không cho tôi được hạnh phúc.

Triết Dã ngất xỉu tại công trường, bác sĩ chẩn đoán là ung thư gan giai đoạn cuối. Tôi đau xót vô cùng, nhưng vẫn rất bình tĩnh hỏi ông ấy: Chú tôi còn bao nhiêu ngày? Bác sĩ nói: Một năm, có thể lâu hơn một chút.

Tôi đưa Triết Dã về nhà. Chú phải nằm trên giường, ban ngày tôi đi làm nên thuê một y tá đến, buổi trưa và buổi tối tôi tự chăm sóc chú.

Triết Dã cười nói: Xem này, chú phiền quá, đáng lẽ ra lúc này cháu đang đi hẹn hò cùng bạn trai.

Tôi cũng cười: Bạn trai à? Còn cách muôn sông ngàn núi cơ.

Mỗi ngày sau khi ăn tối xong, tôi luôn đi dạo cùng Triết Dã. Tôi khoác tay chú. Ngoài việc gầy hơn, chú vẫn cao lớn khôi ngô như trước, trong mắt những người khác đây tất nhiên là một bức tranh gia đình hạnh phúc, chỉ có tôi thấy được sự thật tàn khốc dưới vỏ bọc xinh đẹp của nó. Tôi đau thương trong tĩnh lặng, tôi rõ ràng thấy được thời gian cuối cùng của tôi và Triết Dã đang lướt gió bay nhanh.

Triết Dã rất bình tĩnh, sinh hoạt như thường lệ. Đọc sách, thiết kế bản vẽ. Chú cứ chiếu theo thời gian mà làm việc, phân nửa ngày đã ngồi trong phòng đọc sách.

Càng ngày tôi càng thích phòng đọc sách. Sau khi ăn xong tôi luôn pha một ly trà, ngồi xuống đánh cờ rồi chơi một ván bài tây. Sau đó tôi giúp Triết Dã thu dọn tài liệu. Có một vật chú không cho tôi đụng vào. Tôi tò mò, rốt cuộc một ngày thừa dịp chú không có mặt mà đọc lên.

Đó là một quyển nhật ký rất dày.

“Yêu Yêu mọc hai cái răng cửa, tan tằm đến đón bé, bé loạng choạng tiến đến muốn tôi ôm.”

“Sinh nhật mười tuổi của Yêu Yêu, cô bé ước tôi trẻ mãi không già. Tôi rất vui, Tiểu Yêu Yêu, cô bé đúng là đóa hoa giải ngữ trong cuộc đời tịch mịch của tôi.”

“Hôm nay Yêu Yêu đến báo danh ở trường đại học, cô bé giành làm mọi thứ, lúc ấy tôi mới phát hiện cô bé đã trưởng thành, trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, mà tôi đã già đi. Hy vọng cô bé không phải sống một cuộc đời đau khổ như tôi.”

“Khưư Phi nói cho tôi biết tình hình gần đây của Diệp Lan, nhưng khi gặp lại cũng không xúc động như trong tưởng tượng của tôi. Cô ấy già đi rất nhiều, tuy vậy sự tao nhã lúc còn trẻ vẫn không thay đổi.”

“Yêu Yêu bị viêm phổi. Lúc hôn mê luôn gọi tên tôi, nhưng khi tỉnh lại thì chỉ biết nhìn tôi khóc. Tôi kinh hãi, tôi không ngờ việc kết hôn cùng Diệp Lan lại ảnh hưởng sâu sắc tới cô bé như vậy.”

“Đưa Yêu Yêu từ trường về, cảm thấy trên lưng lạnh buốt nên cởi áo ra kiểm tra, thế mới phát hiện ướt cả một mảng lớn. Ôi, đứa nhỏ này.”

“Bác sĩ nói tôi chỉ sống được một năm nữa. Tôi không sao, nhưng Yêu Yêu chính là chuyện chuyện tôi lặn cấn. Sau khi tôi chết, làm sao mới có thể cho cô bé một cuộc sống khỏe mạnh hạnh phúc, đây là vấn đề tôi lo lắng nhất.”

6. Chương 6

Tôi cầm quyển nhật ký, nước mắt rơi xuống. Thì ra chú biết, thì ra chú biết.

Vài ngày sau cuốn sổ biến mất. Tôi biết Triết Dã đã xử lý nó. Chú không muốn tôi biết chú biết tình cảm của tôi, nhưng chú lại không biết tôi đã biết.

Triết Dã ra đi vào mùa xuân năm sau. Lúc lâm chung, chú nắm tay tôi nói: Vốn muốn giao cháu cho một người đàn ông tốt, chứng kiến người ấy đeo nhẫn cho cháu, nhưng giờ không kịp nữa rồi.

Tôi mỉm cười, chú đã quên, nhẫn của tôi là do chú mua vào năm tôi hai mươi tuổi.

Trong ngăn kéo bàn học có một lá thư của chú, chỉ có vài câu ngắn gọn: Yêu Yêu, chú đi rồi. Cháu có thể nghĩ đến chú, nhưng đừng lúc nào cũng nhớ nhung, cháu có thể sống bình an phẳng lặng mới là niềm an ủi lớn nhất với chú. Chú.

Tôi không khóc đến chết đi sống lại.

Nửa đêm tỉnh giấc, dường như tôi còn nghe thấy chú nói: Yêu Yêu, cẩn thận một chút.

Trong lúc quét dọn phòng đọc sách, tôi phát hiện ra một cái bình đầy bụi ở một ngăn tủ nằm sát góc phòng, bình này mang phong cách cổ xưa, tôi lấy ra rửa sạch, ngáy người, trên mặt bình không vẽ trang trí gì, chỉ

có bốn câu thể chữ Nhan:[3] Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã lão, hận không sinh đồng thời, ngày ngày cùng quân hảo.[4]

Đến lúc này, nước mắt của tôi mới lã chã tuôn rơi.

– Hết –

[1] Đào non mơn mớn, hoa nở tốt tươi: Nguyên văn là “Đào chi yêu yêu, chúc chúc kì hoa”, trích trong bài thơ dân gian “Đào yêu” của Khổng Tử.

[2] Phù dâu xách váy: Nguyên văn là “hoa đồng”, chỉ mấy cô bé khoảng 4, 5 tuổi xách váy cưới cho cô dâu và tung hoa đi trước cô dâu chú rể.

[3] Thể chữ Nhan: Thể chữ của Nhan Châu Khanh thời Đường.

[4] Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã lão, hận không sinh đồng thời, ngày ngày cùng quân hảo: Nguyên văn là “quân sinh ngã vị sinh, ngã sinh quân dĩ lão. Hận bất sinh đồng thì, nhật nhật dữ quân hảo”.

Nguồn gốc: Bài thơ vốn là thơ đề trên các đồ sứ thời Đường, có thể là do người làm gốm sáng tác hoặc là ca dao phổ biến trong dân gian, được khai quật khoảng năm 1974-1978 trong di chỉ ở Trường Sa, Hồ Nam. Theo quyển hạ của “Toàn Đường thi bổ biên”, cuốn năm mươi sáu “Toàn Đường thi tục tập”, thơ năm chữ của người vô danh, trang 1642, xuất bản tháng 10 năm 1992, toàn thơ là: “Quân sinh ngã vị sinh, ngã sinh quân dĩ lão. Quân hận ngã sinh trì, ngã hận quân sinh tảo.” Còn bài thơ “Quân sinh ngã vị sinh, ngã sinh quân dĩ lão” có xuất xứ trên mạng, có lẽ tác giả muốn biểu đạt tình cảm của mình nên có cải biến so với nguyên tác. Câu thơ đẹp và đau thương, từ đó được phổ biến trên các trang web.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-sinh-ta-chua-sinh-ta-sinh-quan-da-lao>